

DE ZESTIG MINUTEN VADER

ROB PARSONS

de
60
minuten
vader

GIDEON

DE 60 MINUTEN VADER

Copyright © 1995 Rob Parsons
First published in Great Britain by Hodder and Stoughton Ltd
A Division of Hodder Headline PLC
338 Euston Road, London NW1 3BH, England
Auteur: Rob Parsons
Copyright © 1997 Nederlandse vertaling: Gideon
Vertaling: Evert W. van der Poll
Omslagontwerp: Iddo Hoekstra
Jaar van uitgave: december 1997
5e druk: augustus 2011

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-749-0
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke
wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten
in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior
written permission of the publisher.

INHOUD

Dankwoord	7
Zaterdagavond naar de film	9

Doelstelling 1

“Pluk de dag”	15
Actiepagina	18
Actiepagina	26
Zestig seconden pagina	31
Een mens moet ook van ophouden weten	32

Doelstelling 2

De illusies verdrijven	35
Actiepagina	46
Zestig seconden pagina	57
Eén seconde pagina	59
Actiepagina	62

Doelstelling 3

Liefde geven zonder bijbedoelingen	63
Actiepagina	70
Zestig seconden pagina	71

Doelstelling 4

Je kinderen prijzen	73
----------------------------	----

Doelstelling 5

Meer lachen met je kinderen 81

Actiepagina 86

Doelstelling 6

Grenzen stellen 87

Zestig seconden pagina 91

Doelstelling 7

**Het belangrijkste niet aan
anderen overlaten** 93

Actiepagina 97

Doelstelling 8

Het gewone opnieuw ontdekken 99

Actiepagina 104

Doelstelling 9

**Een hechte band
met je kinderen ontwikkelen** 105

Actiepagina 109

Zestig seconden pagina 110

Doelstelling 10

Het uiteindelijke doel 111

Noten 118

DANKWOORD

Mijn vrienden hebben me geholpen dit boek te schrijven. Mijn bijzondere dank gaat uit naar George Russell, Lyndon Bowring, Jonathan Booth, Jacqui Butler, Charlie Colchester, Clive Price, Helen Payton, Paul McCusker en mijn corrector James Catford. Mijn vrouw Dianne heeft me aangespoord en me ervan weerhouden mijzelf al te serieus te nemen. Ik ben haar meer verschuldigd dan zij beseft.

ZATERDAGAVOND

NAAR DE FILM

We hebben al een tijd in de rij gestaan, in de regen, maar nu kunnen we dan eindelijk de bioscoop binnen, met twee kleine kinderen, een doos met Engelse drop en heel veel blikjes cola. We zijn wat laat en mompelen “sorry”, terwijl mensen voor ons opstaan zodat we bij onze plaats kunnen komen. Eindelijk hebben de jassen, de kinderen, de cola en de Engelse drop allemaal hun plek. We ondergaan tien minuten reclamespots plus vijf minuten vooraankondigingen, maar dan is het zo ver: de film waarvoor we gekomen zijn.

De film heet *Hook* en is goedgekeurd voor alle leeftijden. Dus geen angstaanjagende beelden. Hadden we gedacht! Sommige vaders zullen later getuigen dat de openingsscène hun meer schrik heeft aangejaagd dan *De terugkeer van Dracula*, waarvoor ze op hun twaalfde stiekem de bioscoop waren binnen geglipt.

Laat ik het beeld even schilderen. De hoofdpersonen zijn Peter en Moira en hun kinderen Sophie en Jack.

SCÈNE 1:
DE JAARLIJKSE UITVOERING VAN SCHOOL

De zaal zit vol ouders, voor het merendeel moeders, maar midden in het publiek zit Peter, eind dertig en gespecialiseerd in fusies en bedrijfsovernames. Hij is ambitieus, succesvol en hard. Hij is iemand die iets voor elkaar weet te krijgen.

Rechts van hem zit John, zijn zoon van elf, en daarnaast zijn vrouw Moira. Op het toneel speelt Sophie, hun dochtertje van vijf, heel geloofwaardig de rol van Wendy in *Peter Pan*.

Echt een schooluitvoering: Videocamera's draaien, vergulde ouders zuchten en oma's pinken een traantje weg. Plotseling gaat Peters mobiele telefoon. Het is zijn partner Brad, met nieuws over de op handen zijnde deal. Peter drukt de telefoon tegen zijn mond en fluistert: "Ik kan nu niet praten; ik zit in de schooluitvoering van mijn dochter." Je krijgt de indruk dat Brad zich niet laat afschepen, zelfs niet als Peter zou hebben gezegd: "Ik kan nu niet praten; ik zit midden in een hartoperatie." Tenslotte belooft Peter: "Morgen kom ik naar je toe." Maar op dat moment draait zijn zoon zich om en zegt: "Pap, dan heb ik een voetbalwedstrijd, en je hebt beloofd dat je komt kijken." Peter aarzelt en fluistert in de telefoon: "Maar wel een korte vergadering, Brad. Ik moet daarna naar de wedstrijd van mijn zoon." Hij stopt de telefoon in zijn zak en glimlacht naar Jack: "Morgen kom ik kijken, jongen, erewoord."

Peter was niet van plan zijn woord te breken, maar de vergadering met Brad duurt langer dan verwacht en hij beseft dat hij te laat zal zijn voor de wedstrijd.

DE WEDSTRIJD

“Waar blijft hij nu?” vraagt een bezorgde moeder zich af, en Jack laat z’n ogen over het publiek gaan.

Een jonge medewerker van het sportterrein stapt op hen toe: “Mevrouw Brannon? Uw man zal wat later komen. Hij heeft me gevraagd of ik het eerste deel van de wedstrijd op video wil opnemen. Kunt u me uw zoon aanwijzen?”

OP DE WEG BUITEN HET STADION EÉN UUR LATER

Aankomst Peter. Gierende banden. Het stadion is leeg en stil.

Als zijn kinderen al moeite hebben met zijn jachtige levensstijl, zijn vrouw nog veel meer. Ze wordt verscheurd in minstens twee richtingen. Ze merkt dat haar kinderen een vader missen, maar ze weet ook dat hij op een dag veel spijt van deze jaren zal hebben. Wanneer hij eindelijk thuiskomt, vraagt ze hem dringend, met een ondertoon van wanhoop:

“Je kinderen houden van je. Ze willen met je spelen. Hoe lang denk je dat dit nog kan? Nog even en Jack wil niet meer dat je naar zijn wedstrijden komt kijken.

De kinderen vinden het nu nog fijn dat we met hen meegaan. Maar dat duurt niet lang meer. Straks ren jij achter hen aan voor een beetje aandacht. Het gaat zo snel, Peter. Nog maar een paar jaar en het is voorbij... Jij laat het tussen je vingers door glippen.”

Natuurlijk, in de echte wereld zijn er deadlines die je moet halen, doelen die je moet bereiken en rekeningen die je moet betalen. De druk kan kolossaal zijn. Vele vaders moeten veel overuren maken, alleen om hun baan te behouden. Anderen ondergaan de ellende van de werkloosheid.

Dat is allemaal waar, maar het is een nuchter feit dat velen van ons, in welke situatie we ons ook bevinden, heel veel *onnodige drukte creëren*. Of de werkdruk nu groot of klein is, of we nu wel of geen baan hebben, we vullen ons leven met bezigheden die ons de tijd ontnemen voor dingen die echt belangrijk zijn.

Wanneer we zo leven, zullen we buitenshuis wel populair zijn. We bereiken iets met onze hobby, we worden gerespecteerd op het werk, en voor onze vrienden zijn we de getapte jongen. Dat is allemaal goed en wel, behalve dat het ons voert naar de dag dat we met diepe spijt zullen terugkijken op de kansen die we als vader hebben gemist.

Het probleem van een levensstijl die door drukte en werk wordt overheerst, is niet beperkt tot mannen. Ook vrouwen voelen deze druk. Toch lijkt het geen twijfel dat, in verschillende culturen over de hele

aardbol, het vaderschap in een enorme crisis verkeert.

Dit boek is bedoeld voor drukke mensen. Je kunt het in één uur uitlezen. Op beslissende momenten vind je een “zestig seconden pagina”, met een korte samenvatting van wat je zojuist gelezen hebt. Er is zelfs een “één seconde pagina”. Als je het te druk hebt om ook maar iets anders te lezen, lees dan in ieder geval deze pagina. Als je het zelfs te druk hebt voor de “één seconde pagina”, dan zit je echt in de problemen, meer dan je denkt!

Zo nu en dan kom je een “actiepagina” tegen. Ik heb een aantal vaders gevraagd wat ze met hun kinderen hebben gedaan: iets eenvoudigs dat toch belangrijk voor hun relatie was. Sommige dingen zijn relevant voor alle kinderen, andere alleen voor bepaalde leeftijdsgroepen. Soms vragen we ons af: “Wat kan ik doen om echt iets voor mijn kind te betekenen?” Wie weet, geven de “actiepagina’s” je een idee.

De lessen die ik doorgeef, zijn niet uit mijn successen geboren, maar uit mijn fouten, al ben ik dankbaar voor de lessen die ik heb mogen leren voordat het te laat was voor mijn eigen gezin.

Ik weet nog dat ik thuis kwam van mijn werk en aan tafel zat. Mijn vrouw probeerde op dat uur van de dag al niet eens meer met mij te communiceren, maar twee jonge kinderen hadden de moed nog niet opgegeven: “Pap, ik moet zaterdag voetballen...” “Susan heeft vandaag weer aan m’n haar getrokken...” Maar ik was ver weg, mijn gedachten dwaalden af naar een klant of naar de strategie voor die avond. Ik mompelde dan maar wat.

En dan ging de telefoon en riep een jongensstemmetje: “Pap, voor u.” Plotseling kwam ik tot leven, gereanimeerd door het telefoongesprek. En twee jonge kinderen keken me aan. Ze stampvoetten en schopten niet, al was dat misschien beter geweest. Maar de boodschap die ze luid en duidelijk opvingen, was: “Dit vindt hij wél belangrijk. Hierdoor komt hij tot leven.” Deze levensstijl veranderen is voor mij een voortdurend gevecht. In dit boek staan enkele lessen die ik aan het leren ben.

Ik weet dat sommige vaders dolgraag meer tijd aan hun kinderen zouden willen besteden, maar dat niet kunnen vanwege een gebroken gezinssituatie. Ik beweert niet dat alles in dit boek relevant voor jullie situatie is, maar ik hoop dat je er wat van opsteekt, zodat jij en je kinderen zoveel mogelijk aan elkaar hebben als jullie samen zijn.

Het is niet gemakkelijk een goede vader te zijn, en er zijn geen garanties dat je kinderen goed terecht zullen komen. Dat gezegd hebbend, meen ik dat er een tijd komt dat ieder van ons terug zal kijken en voor zichzelf zal willen weten dat hij er echt z'n best voor heeft gedaan.

In dit boek staan tien doelstellingen die jou en mij kunnen helpen een goede vader te zijn. Elke doelstelling is een manier om het vaderschap in praktijk te brengen. Elke doelstelling kan jouw leven en dat van je kinderen veranderen – voorgoed.

DOELSTELLING 1

“PLUK DE DAG”

KANSEN DIE ZICH VOORDOEN

Vincent Foster was jurist, nee, niet zomaar jurist, hij had op zijn vakgebied de top bereikt en was nu adviseur van de president van de Verenigde Staten. Hij was een van de machtigste juristen ter wereld. Tijdens zijn ambtstermijn sprak hij eens voor een groep eindejaarsstudenten van de School of Law (juridische faculteit) aan de Universiteit van Arkansas.

Stel je de volgepakte collegezaal eens voor, met honderden aandachtige studenten die allemaal willen bereiken wat deze man bereikt heeft. Laten we naar binnen glippen en achterin de zaal meeluisteren naar wat hij zegt:

Drie weken geleden vierden mijn vrouw Lisa en ik ons vijfentwintigjarig bruiloftsfeest. Onze eerste trouwdag hebben we destijds hier in Arkansas gevierd, in de Law School van Fayetteville University. Net als bij velen van jullie heeft ze mij eerst door de rechtenstudie

heen gesleept. Daarna heeft ze me tweeëntwintig jaar lang aangemoedigd om door te zetten en het hoogste te bereiken. Ze is altijd mijn redacteur, mijn raadvrouw en mijn beste vriendin geweest. Ik wens jullie allemaal een Lisa toe.

Het is stil in de collegezaal, alsof deze woorden het belang van het rechtssysteem te boven gaan. Hij vervolgt:

En dan iets over ons gezin. Jullie hebben voldoende laten zien dat jullie iets willen bereiken, dat jullie bereid zijn hard te werken en je persoonlijke leven daarvoor opzij te zetten. Maar dat doet me eraan denken dat nog niemand ooit op zijn sterfbed heeft gezegd: "Had ik maar meer tijd op kantoor doorgebracht."

Laat er een verstandig evenwicht bestaan tussen je werk en je gezinsleven. Als je zo gelukkig bent dat je kinderen krijgt, zullen je ouders je waarschuwen dat ze opgroeien en de deur uit zijn voordat je het weet. Ik kan getuigen dat dit waar is. God geeft ons maar een beperkt aantal kansen om onze kinderen een verhaaltje te vertellen, met hen te gaan vissen of voetballen, of met hen te bidden voor het slapen gaan. Probeer geen enkele kans te missen. Het werk kan wel wachten. Als je kinderen de deur uit zijn, staat het kantoor er nog steeds.

Zes weken later was Vincent Foster dood. Zijn leven eindigde tragisch. Officiële verklaring: zelfmoord.

Wie weet welke trauma's deze man tijdens de laatste maanden van zijn leven heeft doorleefd, maar wanneer ik de woorden hoor die hij op die dag gesproken heeft, is het alsof ze uit een andere wereld komen. Ik begrijp zo goed wat hij tegen deze jonge juristen heeft gezegd, en dat niet alleen omdat ikzelf ook jurist ben. Ik herinner me nog de dag waarop het mij begon te dagen dat – hoewel ik het helemaal “gemaakt” had – ik degenen begon kwijt te raken die me het meest dierbaar waren.

Mijn achtergrond lijkt wel wat op die van Vincent Foster. Mijn ouders hadden het niet breed en ook mijn vrouw moest werken om mijn rechtenstudie te bekostigen. Ik werd partner van een succesvolle advocatenpraktijk en kreeg uit binnen- en buitenland uitnodigingen om over management-onderwerpen te komen spreken, maar mijn kinderen groeiden op zonder mij. Ik hield mijzelf voor dat ik het allemaal voor hen deed, maar zij hadden liever wat minder luxe en wat meer van mij. Op een dag drong het tot me door: Als ik niet verander, zullen zowel mijn gezin als ik een prijs betalen waarvan ik de rest van mijn leven spijt zal hebben.

ACTIEPAGINA

- * Zet in je agenda de data die belangrijk zijn voor je kinderen: verjaardagen, schoolconcerten, sportwedstrijden.
- * Zorg ervoor dat je pasgeboren baby jou leert kennen. Verschoon haar, houd haar in je armen – zo vaak als je kunt. Praat met haar alsof ze ieder woord kan verstaan. Over voetballen bijvoorbeeld.
- * Begin een hobby of een vrijetijdsbesteding met je kind, die niet afhankelijk is van je lichamelijke conditie. Wie weet, blijf je er voor de rest van je leven samen mee bezig.

EEN VADER KIJKT TERUG

Een vader zat in het familie-album te bladeren. Zijn kinderen waren bijna volwassen en de dag waarop er in huis geen onopgeruimde slaapkamers en jengelende muziek meer zouden zijn, was dichterbij dan hij wel wilde. Het was geen schitterende verzameling foto's – soms miste er een heel hoofd – maar toch gaf die een beeld van een hele periode.

Het album was ook niet bepaald keurig bijgehouden. Niemand had de data en de plaatsen achterop de foto's gezet zoals dat hoort. Achttien jaar huiselijk leven waren klakkeloos op een hoop gegooid. En toch kon iedereen in deze herinneringen het verhaal lezen van een gezin dat jaren samen had opgetrokken.

Er was een peuter met een brede lach die het kennelijk niet erg vond dat hij nog maar één tand had. Twee kinderen speelden op het strand. Een ernstig kijkende herder hield iets vast wat op een lammetje leek, in een kerstspel waarvan zelfs de meest vriendelijke recensent zou zeggen dat het “met beperkte middelen” was georganiseerd. Een vrouw zat op een muur, geflankeerd door drie kinderen – de ene met een innemende lach, de ander de ogen voor het zonlicht toegeknepen en de derde met een gek gezicht. Er waren kerstbomen, tantes, verjaardagen en genoeg dieren om een hele dieren-tuin te vullen.

En toen pakte hij met een diepe zucht een foto die in het omslag van het album was gestopt. Een lachende jongeman keek hem aan. Hij stond in wat er uitzag als een ziekenzaal, met een pasgeboren baby op zijn arm. Hij had een zaak opgebouwd, zat in tal van besturen en commis-